

Arrest

nr. 226 459 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2019 werd een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) getroffen ten aanzien van verzoeker. Op dezelfde dag trof de verwerende partij ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit betreft de bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten en zo gekend is in de gevangenis:

Naam: M.

Voornaam: M. Geboortedatum: 27.07.1985

Geboorteplaats: Riga

Nationaliteit: OVN onbepaald

Alias: M.M., geboren te Riga op 27.07.1985, onderdaan van Rusland

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 02.12.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van vereniging van misdadigers, witwassen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 02.12.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van vereniging van misdadigers, witwassen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 04.12.2018 heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Hij heeft ook verklaard geen redenen te hebben om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij wenst wel zelf met zijn auto terugkeren. Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene en de ingevulde vragenlijst, kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 9 maart 2019 werd verzoeker naar Letland gerepatrieerd.

Bij arrest nr. 223 550 van 3 juli 2019 werd het beroep verworpen dat werd ingediend tegen de bovenvermelde bijlage 13septies van 27 februari 2019 waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en een enig middel werpt verzoeker op:

“IN HOOFDORDE: Eerste Middel: Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van de zorgvuldigheidsplicht Schending van het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“II. 1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...) .” 11.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij stelt dat er risico bestaat op onderduiken en dat verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gezien zij op 4 december 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Artikel 74/11, §1, tweede M, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ; Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene werkt niet mee of hoeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 16/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene werd op 02.12.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van vereniging van misdadigers, witwassen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden, Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij is op heden nog niet veroordeeld. Zij kreeg een borgsom opgelegd die zij tevens betaalde. Een van de voorwaarden is tevens dat zij tijdens het proces moet verschijnen. Na het betalen van de borgsom werd verzoekende partij niet vrijgelaten, maar werd zij onmiddellijk overgeplaatst naar het gesloten centrum te Merksplas en kreeg zij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Nochtans stelde het BGV dat haar op 27/02/2019 werd betekend: Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België. Verwerende partij ontkent aldus niet dat verzoekende partij inderdaad in België aanwezig dient te zijn om te voldoen aan haar gerechtelijk dossier, dat dat een van de voorwaarden vormt om op borg te kunnen vrijkomen. In haar bevel om het grondgebied te verlaten scheen de verwerende partij dit nog correct begrepen te hebben. Nu zij thans lijkt in te zien dat de motivering van haar inreisverbod hiermee in strijd is, gooit zij het in haar nota met opmerkingen over een andere boeg. Zij stelt nu plots dat de verzoekende partij zich door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen tijdens haar correctioneel proces. Dit is niet ernstig. De voorwaarde van persoonlijke verschijning werd haar immers opgelegd door de Raadkamer. Gelet op het feit dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten de deur openlaat om persoonlijk te verschijnen op haar strafproces (de verzoekende partij betaalde immers een borgsom voor haar voorwaardelijke vrijlating, die zij dreigt te verliezen als zij de beschikking van de Raadkamer niet naleeft), is zij ook direct ingegaan op de eerstvolgende vlucht die haar aangeboden werd naar Letland. Het is echter totaal niet coherent dat de verwerende partij op hetzelfde moment een inreisverbod uitvaardigt die van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten een lege doos maakt. .3. In het bevel om het grondgebied te verlaten stelde verwerende partij dat verzoekende partij ten allen tijde terug kan keren naar België om aan haar gerechtelijk dossier te voldoen, mits het voorleggen van de juiste identiteitsdocumenten. Niets is echter minder waar! Immers, door het opleggen van huidig inreisverbod van 3 jaar aan verzoekende partij wordt het haar onmogelijk gemaakt om België te betreden. Door aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, en deze te koppelen aan een inreisverbod van 3 jaar maakt verwerende partij het verzoekende partij aldus onmogelijk om zich aan de voorwaarden van haar vrijlating te houden en te voldoen aan het gerechtelijk dossier. Verzoekende partij kan en mag België niet binnen. Zij kan ten vroegste na het verlopen van 2/3 van de duur van het inreisverbod de opheffing ervan vragen, conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet: "Art. 74/12. p-§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod

vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. § 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten § 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd. § 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk § 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen § 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.]" Bovendien kan de aanvraag tot opheffing aldus enkel in specifiek bij wet bepaalde gevallen: om humanitaire redenen - studie of professionele redenen - of als men kan aantonen dat hij het termijn van het bevel om België te verlaten heeft gerespecteerd Verzoekende partij lijkt de lege voor geen enkele van deze redenen in aanmerking te komen. Door onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar op te leggen en enkel te verwijzen naar een strafrechtelijk dossier - waarvoor verzoekende partij tevens nog niet veroordeeld werd - . zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden en situatie van verzoekende partij, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de concrete aspecten in het dossier van verzoekende partij. Het is duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet (grondig) heeft onderzocht en ten onrechte overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar. Zowel het inreisverbod zelf, als de lange duur ervan zijn ronduit tegenstrijdig met de motivering in haar bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 februari 2019, dat stelt: Niettegenstaande betrokkene vrljstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier Is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, ' terug te keren naar België. Aldus heeft de verwerende partij, bij de oplegging van het inreisverbod, geenszins op correcte wijze rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, zoals nochtans veruiterlijkt en aldus erkend in het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Nog minder valt te begrijpen dat direct voor een termijn van drie jaar wordt gekozen! Het valt immers onmogelijk te voorzien wanneer de verzoekende partij persoonlijk voor de correctionele rechtbank zal moeten verschijnen. De kans is wel zeer reëel dat dit ergens de eerstkomende drie jaar zal zijn. Door een (niet ophefbaar) inreisverbod van drie jaar op te leggen wordt het de verzoekende partij extra moeilijk gemaakt om dit effectief te doen, wetende dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om vroegtijdig een opheffing te vragen! Bovendien, zelfs mocht zij in staat zijn de opheffing te vragen -quod certe non-, dan nog zit er meestal geen vier maanden (beslissingstermijn die de verwerende partij heeft om over een dergelijke aanvraag te beslissing) tussen de dagvaarding en de datum van persoonlijke verschijning voor de correctionele rechtbank. Ten onrechte suggereert de verwerende partij dat "het verschijnen" op het strafproces een humanitaire reden zou vormen. Volgens de van Dale (https://www.google.be/search?q=woordenboek+humanitair+vandale&sa=X&ved=OahUKEwiy_0h8cXhAhUOMewKHb9ZCvYQ7xYIKSgA&biw=2110&bih=997) betekent het woord "humanitair" in het belang van de mensheid; = menslievend. Het is algemeen bekend dat het woord "humanitair" door de voormalige Staatssecretaris in bepaalde dossiers inderdaad breed geïnterpreteerd werd, doch in casu valt niet in te zien hoe men het mogelijk maken van nakomen van de verplichting van de verzoekende partij om persoonlijk te verschijnen op haar strafproces gelijk zou kunnen stellen met een humanitaire daad. Het verschijnen op het strafproces heeft dus niets met een humanitaire reden te maken, doch wel met een voorwaarde waaraan ze moet voldoen conform haar gerechtelijk dossier zoals de verwerende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten correct stelde. De uitleg in de nota met opmerkingen waarom het inreisverbod niet tegenstrijdig zou zijn aan de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus geen blijk geeft rekening te hebben gehouden met de specifieke elementen van dit dossier snijdt aldus geen hout! Nochtans heeft de verwerende partij het belang van de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij erkend in haar bevel om het grondgebied te verlaten... 11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt evenmin een verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij

om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

3.4. In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat er geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Uit de redactie van artikel 74/11, §1, tweede lid (aanhef) van de Vreemdelingenwet blijkt dat in het geval er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend, de verwerende partij geen andere keuze heeft dan een inreisverbod op te leggen. In dit geval bedraagt de maximumduur drie jaar tenzij er sprake is van de toepassing van artikel 74/11, §1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, quod non in casu. Gelet op het voormelde kan verzoeker dan ook bezwaarlijk gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij in casu niet de verplichting heeft om een inreisverbod op te leggen.

3.5. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is en dat verzoeker niet heeft meegewerkt of meewerkt met de overheden en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Dit betreft motieven die blijkens het administratief dossier reeds kunnen worden gelezen in het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2019, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en die dus louter worden hernomen. Het zijn meer bepaald motieven ter ondersteuning van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om motieven die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het gepaard gaat, te bekritisieren. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2019 alsnog inhoudelijk bekritisieert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij opteert voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene werd op 02.12.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van vereniging van misdadigers, witwassen, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. (...) Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene en de ingevulde vragenlijst, kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. (...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

3.7. Verzoeker acht het onzorgvuldig en onduidelijk waarom hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd en is van oordeel dat dit blijkt geeft van een “*quasi automatische*” toepassing van de termijn van drie jaar, doch dit alles vindt geen steun in bestreden beslissing en is niet meer dan een eigen overtuiging van verzoeker die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

3.8. Uit de motivering voor de duur van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken, met name de omstandigheden met betrekking tot zijn aanhoudingsmandaat en zijn situatie op het vlak van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoekers enkele overtuiging dat dit niet het geval is, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel.

3.9. Het gegeven dat verzoeker nog niet werd veroordeeld, houdt niet in dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld. Het bestuur kan bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid immers rekening houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Er kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker door een onderzoeksrechter onder aanhoudingsbevel werd gesteld en dat de raadkamer blijkens het administratief dossier op 18 februari 2019 in een beschikking getroffen in het kader van een tweemaandelijks verschijning, oordeelde dat de handhaving van de voorlopige hechtenis van verzoeker “*volstrekt noodzakelijk is*”, dit gezien de gegevens eigen aan de zaak en aan de persoonlijkheid van verzoeker die vernoemd zijn in het bevel tot aanhouding van de onderzoeksrechter. De raadkamer stelde in de betrokken beschikking ook dat er “*ernstige aanwijzingen van schuld [blijven] bestaan*”. Dit alles vormt een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing of dat hij in het geheel niets te maken zou hebben met de zaak, wat hij bovendien ook als dusdanig niet voorhoudt.

3.10. Verzoeker valt er verder over dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt, terwijl ze weet dat hij in België aanwezig moet zijn en dat dit een voorwaarde was om op borg vrij te komen. Verzoeker preciseert dat zijn persoonlijke verschijning werd opgelegd door de raadkamer en dat hij zijn borg dreigt te verliezen als hij de voorwaarden die zijn opgelegd door de raadkamer voor zijn voorlopige invrijheidsstelling niet naleeft. Verzoeker betoogt dat het inreisverbod ook haaks staat op het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2019 waarin de verwerende partij stelde dat verzoeker te allen tijde kan terugkeren naar België om aan het gerechtelijk dossier te voldoen, mits het voorleggen van de juiste identiteitsdocumenten.

3.11. De beschikking van de raadkamer van 18 februari 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, legt als voorwaarden voor de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker op:

- “1) ter beschikking blijven van het onderzoek;*
- 2) onmiddellijk gevolg geven aan alle oproepen van politie of gerechtelijke overheden;*
- 3) verbod om zich in België op te houden uitgezonderd in het kader van de huidige procedure;”*

3.12. Hieruit blijkt dat de raadkamer niet de persoonlijke verschijning van verzoeker als voorwaarde voorziet en verzoeker zelfs het verbod oplegt om zich in België op te houden, uitgezonderd in het kader van de lopende procedure. Verder voorziet artikel 23, 2° van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, dat de procedure voor de raadkamer regelt, het volgende: “*de verdachte verschijnt persoonlijk of in de persoon van een advocaat. De raadkamer kan de persoonlijke verschijning bevelen al dan niet in een videoconferentie ten minste drie dagen voor de verschijning, zonder dat tegen haar beslissing een rechtsmiddel kan worden ingesteld. Deze beslissing wordt op verzoek van het openbaar*

ministerie aan de betrokkene betekend. Indien de verdachte of zijn advocaat niet verschijnt, wordt uitspraak gedaan in hun afwezigheid;(…)”. Hieruit blijkt dat de persoonlijke verschijning voor de raadkamer niet vereist is, tenzij deze specifiek bevolen werd. Indien dit laatste niet het geval is, volstaat het dat een advocaat aanwezig is. Ten slotte wijst de Raad er net zoals ter terechtzitting op dat conform artikel 22 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, zolang aan de voorlopige hechtenis geen einde wordt gemaakt en het gerechtelijk onderzoek niet is afgesloten, de raadkamer van maand tot maand of, vanaf de derde beslissing, om de twee maanden over het handhaven van de voorlopige hechtenis en over de modaliteit van uitvoering ervan beslist. Verzoeker toont niet aan dat de beschikking van 18 februari 2019 na twee maanden nog verlengd werd en hij nog steeds aan de voorwaarden ervan onderhevig is, laat staan dat hij aantoonde dat ondertussen effectief zijn persoonlijke verschijning werd opgelegd door de raadkamer.

3.13. Zelfs indien verzoeker nog onderhevig zou zijn aan de voormelde voorwaarden van de raadkamer en zelfs indien deze dan zijn persoonlijke verschijning zou bevelen, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij geen opschorting of opheffing van het inreisverbod zou kunnen verkrijgen en hij dus drie jaar van het Belgisch grondgebied moet wegblijven . De verwerende partij kan immers het inreisverbod opschorten of opheffen omwille van humanitaire redenen. Verzoeker is van oordeel dat zijn zaak – met name het opheffen op opschorten inreisverbod omwille van de door de raadkamer gevorderde persoonlijke verschijning – hier niet onder kan vallen, maar hij toont dit niet aan. In dit verband kan nog gewezen worden op het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie, waarin op pagina 67 kan gelezen worden: *“Het staat lidstaten vrij in individuele gevallen geen inreisverboden op te leggen om humanitaire redenen. Deze uitzondering is ruim geformuleerd en biedt lidstaten de mogelijkheid helemaal geen inreisverboden op te leggen of bestaande inreisverboden in te trekken of te schorsen. Het betreft een optionele bepaling die lidstaten de mogelijkheid biedt ervan gebruik te maken in overeenstemming met de eigen nationale wetgeving en bestuurlijke praktijk.”* Verzoekers stelling in de synthesememorie dat het verschijnen op een strafproces niets te maken heeft met humanitaire redenen, dit op grond van de etymologische betekenis van het woord “humanitair” in het Van Dale woordenboek, kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Verzoeker kan ter ondersteuning van zijn aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in het geval dat de raadkamer zijn persoonlijke verschijning beveelt, tevens verwijzen naar wat kan gelezen worden in de bijlage 13septies van 27 februari 2019, met name *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”* De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen wanneer hij de bestreden beslissing in strijd acht met de voormelde passage van de bijlage 13septies van 27 februari 2019.

3.14. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden wanneer hij opwerpt dat de verwerende partij een beslissingstermijn van vier maanden heeft voor wat betreft een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod maar dat er *“meestal”* geen vier maanden verlopen tussen de dagvaarding en de persoonlijke verschijning voor de rechtbank. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota betreft dit een maximumtermijn voor de verwerende partij om een beslissing te treffen. Artikel 74/12, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers: *“Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.”*

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA